

Euthanasie - Zelfdoding

Ex. 20,13: "Gij zult niet doden", en Mat. 5,21-22 : "Gij hebt gehoord dat tot onze voorouders gezegd is: Gij zult niet doden. Wie doodt zal strafbaar zijn voor het gerecht...."

Eerst een stukje mytologie: In het Oudgrieks betekent: Eu = goed en thanatos = dood, dus een goede, milde of zachte dood.

Thanatos (Oudgrieks: Θάνατος, 'dood') is een figuur uit de Griekse mythologie. Hij is de personificatie van de Dood. Zijn Romeinse tegenhanger is Mors of Letus. [morsdood!]

Thanatos is een zoon van Nyx [niks, niets!] (de Nacht) en tweelingbroer van Hypnos (de Slaap). Thanatos voorgesteld als een ernstige, gevleugelde jongeman die een zwaard of een omgekeerde, gedoofde fakkel in zijn hand houdt. Iedere sterveling die hij daarmee raakte was gedoemd naar de Hades af te dalen.

Zijn taak bestond erin om de doden naar de onderwereld te brengen, als de Erinyen dat al niet gedaan hadden.

Het woord 'thanatos' leeft nog voort in de Nederlandse woorden **euthanasie**, en Thanatos vertegenwoordigt de doodsdrijf. לא תִּרְצַח = Exodus 20:13 [Genesis 20:13]

Zelfdoding of zelfmoord?!

Niemand heeft het recht zichzelf van het geschapen leven te beroven. Het excuus voor een zelfmoord kan diverse redenen hebben. Eén van de vele redenen is bijvoorbeeld: 'ik heb er zelf niet voor gekozen om op Aarde te vertoeven!'

[HiG.03_41.03.05,08]...Wie de danser en de acrobaat prijst, waarlijk, die is een vorst van de moordenaar, hoer en de zich van het leven beroofde. Want daar, waar de grote vuurzee van de eeuwige wervelingen naar beneden bruist met donderend geraas in de eeuwige toorndiepte, die zal Ik zo'n zanger al gauw de weg naar de nieuwe kunstontdekkingsreizen sturen. – want wie de zonde prijst, is erger dan duizend daders. Jullie echter moeten je hiervoor behoeden om je daarvoor te verontschuldigen. [Hemelse Gaven 03_41. 03 05, 08]

En hoe staat het er nu voor met Judas, na zijn radeloze zelfdodingactie!?

[GS.02_007,10] Je vraagt nu echter ook naar Judas, of ook hij aan tafel zal zijn. **Wat denk jij, zou de verrader er ook bij horen?** De prior zegt: o Heer, liefdevolste heilige Vader, ik weet weliswaar dat Uw rechtvaardigheid even groot is als Uw liefde, genade en erbarming, maar ik moet U eerlijk bekennen dat het me toch wat hard zou voorkomen als ik deze verloren apostel werkelijk voor eeuwig zou moeten missen, want U hebt toch zelf gezegd dat deze ene verloren ging opdat de Schrift vervuld zou worden. Deze tekst heeft me dan ook heimelijk, met het oog op deze ongelukkige apostel, steeds met stille troost vervuld. Want ik zei bij mezelf: misschien moest

Judas, alhoewel het zijn vrije keuze was, ook een U dienend werktuig zijn, dus een apostel van de doden, opdat juist door zijn verraad Uw, zeker van eeuwigheid her voorbeschikt plan heilig en heerlijk verwezenlijkt kon worden!... O Heer, liefdevolste heilige Vader! Dat gaf me dan steeds weer hoop voor deze arme ongelukkige apostel. Nog meer echter werd ik steeds getroost bij de gedachte hoe U aan het kruis de Vader in U voor al Uw vijanden om vergeving vroeg; dan kon ik de arme Judas ondanks zijn zelfmoord niet uitsluiten. Kennelijk was toch ook, volgens de Schrift, de in hem gevaren duivel schuld aan zijn laatste daad. Daarom zou ik graag deze apostel, ook al is hij niet hier, toch op z'n minst ergens een beetje gelukkig willen weten.

[GS.02_007,11] De Heer zegt: luister, Mijn geliefde zoon, **er bestaat niet één, maar er bestaan twee Judassen Iskariot. De eerste is de mens die met Mij op aarde leefde** en de andere is de satan, die in zijn toenmalige vrijheid deze mens aan zich schatplichtig gemaakt had. Deze tweede Judas Iskariot is weliswaar nog al te zeer volkomen de basis van de aller-onderste hel, maar niet de mens Iskariot, want hem werd het vergeven. En om te weten in hoeverre, hoef je maar om te keren. Want degene die daar juist met jouw broeder spreekt en nu ook nog een liefdeverraad pleegt door jouw broeder al bij voorbaat van Mijn grote liefde te getuigen, is nu juist die Judas Iskariot over wie jij je zorgen maakte.

[GEJ.04_152,01] [1] (DE HEER:) "Ook bij zelfmoordenaars vind je verschillen. Iemand, die zich het leven beneemt omdat iemand anders zijn grote hoogmoed te veel vernederde en hij geen kans zag zich daarvoor te wreken, maakt zich schuldig aan een erge soort van opzettelijke zelfmoord. Een dergelijk motief van zelfmoord kan aan een ziel nooit volledig goedge maakt worden. Duizendmaal duizenden jaren zijn nodig om zo'n ziel zo ver te brengen dat zij tenminste een huid over haar dorre, alle liefde missende, schijnbare beenderen heeft, om nog maar niet te spreken over de belichaming van haar gehele wezen; want juist de belichaming is een product van de liefde en wekt ook weer liefde op.

[GEJ.04_152,05] [5] Eerder hebben wij het er al over gehad dat er verschillende soorten zelfmoord kunnen zijn, en de ergste heb Ik reeds uitvoerig vermeld. Wel, een zelfmoordenaar van de ergste soort komt in het hiernamaals niet in de vorm van een menselijk geraamte te voorschijn, maar in die van een draak, een slang of een wild, verscheurend dier. Waarom? Dat kunnen jullie je nu toch wel gemakkelijk indenken! Zo'n ziel zal nooit meer tot een volledige levensvleinding kunnen komen.

[GEJ.04_152,08] [8] Kortom, als een ziel eenmaal op grond van een slechte opvoeding geen enkele liefde, ook geen eigenliefde, meer heeft, is ook de gehele ziel doordrongen van de ergste vijand van het leven, namelijk de hel, en daardoor wordt zij zelf een vijand van haar eigen leven en bestaan en probeert dat steeds op de een of andere pijnloze wijze te vernietigen! Bij zo'n totale vijandschap ten aanzien van het leven moet tenslotte dat leven wel geheel uit haar voegen gelicht worden, en in het hiernamaals kan zo'n ziel dan onmogelijk anders zichtbaar worden dan geheel teruggebracht tot de vormen die oorspronkelijk aan haar ten grondslag lagen, en dit slechts als skeletten zonder vlees, die enkel het noodzakelijke gericht in zich dragen.

[GEJ.04_152,11] Maar nu rijst bij jullie de vraag of zo 'n ziel ook pijn lijdt. En Ik antwoord jullie: bij tijden de grootste en brandendste pijn, en soms weer helemaal geen! Als zij om weer tot leven gewekt te worden, wat nog altijd mogelijk is, in zekere zin wordt wakker geschud door geesten die haar daarvoor benaderen, voelt zij overal een brandende pijn; komt zij echter weer tot rust, dan heeft zij geen gevoel of bewustzijn en dus geen enkele pijn. [12] Er zijn verder nog veel soorten zelfmoord waarvan de gevolgen niet zo kwaadaardig inwerken op de ziel als de beide die hiervoor beschreven zijn; voor de ziel heeft echter geen enkele zelfmoord goede gevolgen!

[13] Die waar Mathaël over sprak, was er nog een van de beste soort, vandaar dat die zielook gemakkelijk en behoorlijk snel tot leven gewekt en gered kon worden. Maar zo'n ziel houdt toch altijd een zwakke plek, en die bestaat uit het feit dat zij bijna nooit meer het volledig kindschap van God kan bereiken; een ziel die zelfmoord gepleegd heeft, komt vrijwel nooit hoger dan de zaligen van de eerste, buitenste en derhalve onderste hemel, of zelfs maar tot aan de grenzen daarvan.

[GEJ.04_152,14] In de eerste, de wijsheidshemel, komen merendeels alleen maar zielen van alle andere hemellichamen, en van deze aarde komen daar de zielen van die wijze heidenen, die volgens hun kennis wel zeer gewetensvol en rechtvaardig geleefd hebben, maar ook in het hiernamaals niets van Mijn persoon willen weten. Als zij echter na verloop van tijd toch iets aannemen, kunnen zij wel in de tweede, dus hogere of ook middenhemel, opgenomen worden; maar in de derde, binnenste en hoogste, de eigenlijke liefde en levenshemel komen zij nooit ofte nimmer. Want daar zullen alleen degenen komen, die al het volle kindschap van God bereikt hebben.

[GEJ.06_020,15]... Maar nee, de tempel moet blijven en doorgaan tot het zijn tijd is. Door zijn werken zal hij zichzelf vernietigen, maar niet zoals Ik deze steen vernietigd heb, die daardoor slechts overgegaan is in een vrijer bestaan van de specifica, die daarmee een vrij geestelijk zielenleven hebben gekregen. De tempel echter vernietigt zichzelf als een zelfmoordenaar, wiens ziel daardoor in een nog zwaarder gericht en in een veelvoudige dood overgaat! Daarom laten we hen begaan tot de maat van hun tijd vol is, opdat zij later niet kunnen zeggen:...

[GEJ.06_163,02] IK zei: 'Heeft God hun dan het lichamelijke leven gegeven om te vernietigen?! Het leven van het lichaam is het middel dat God de mens gegeven heeft waardoor hij het leven van de ziel voor eeuwig kan en moet verkrijgen. Als hij echter het middel van te voren vernietigt, hoe moet hij dan het leven van zijn ziel behouden en eigenlijk eerst verkrijgen? Als een wever eerst zijn weefstoel stuk maakt en vernietigt, hoe kan hij dan daarna zijn linnen weven? Ik zegje: Zelfmoordenaars -uitgezonderd waanzinnigen -zullen moeilijk ooit of ook helemaal nooit het rijk van het eeuwige leven bezitten! Want als iemand eenmaal zo'n vijand van zijn leven is, heeft hij geen liefde voor het leven; een leven zonder liefde is echter geen leven, maar de dood. –Weet je nu waar je aan toe bent?'

[PH.01_038,22] Zulke zielen van zelfmoordenaars zullen aan gene zijde te maken krijgen met zeer moeilijke omstandigheden en de aaneengeknoopte weg naar volledige rijping af te leggen hebben, omdat ze onrijp uit deze wereld zijn gegaan en eveneens onrijp in een andere wereld zijn binnen getreden.

GEJ5-169: [2] Maar als men door allerlei wereldse verleidingen van Mijn paden is afgeweken, heeft men het natuurlijk aan zichzelf te wijten als Mijn hulp in tijd van nood uitblijft, en dat net zo lang als de gevallene zich niet vol ernst, berouwen geloof tot Mij zal richten! - [3] Ik zal weliswaar eeuwig een en dezelfde trouwe herder blijven en achter Mijn schapen aangaan die op de een of andere manier verdwaald zijn; maar het schaap moet wel gaan blaten en zich laten vinden, overeenkomstig de hem eigen en onaantastbare vrije wil.

GJE8-38:[1] (De Heer:) 'Dergelijke geesten, al zijn ze ook niet van het goede en zuivere soort, kunnen dus voor een mens niet gevaarlijk worden, en het is goed om voor zulke zielen te bidden. Want het gebed van een van ware liefde en erbarmen vervulde ziel in vol liefdesvertrouwen op Mij heeft een goede invloed op zulke werkelijk arme zielen aan gene zijde, want het vormt een bepaalde stof van levensether om hen heen, waarin zij als in een spiegel hun gebreken en tekortkomingen zien, zich beteren en daardoor gemakkelijker tot het levenslicht komen.

Genadelicht over zelfmoord

In de verzamelhandschriften van de innerlijke Woorden **„Vader en Kind’ door Ida Kling**, werd een genadelicht gegeven over zelfmoord.

„Mijn kind, schrijf een woord van troost en liefde aan Mijn kind, dat zo pijnlijk de zelf gekozen dood van de broeder betreurt. Jullie treuren, lieve kinderen, omdat jullie weten, wat het betekent, om met eigen hand de levensdraad te doorsnijden. Jullie treuren om de ziel van je broeder, die ongerijpt uit haar lichaam scheidde, niet achtend op de stem, die hem een halt toeriep en zei: ‘Jij dwaas, wat wil je dan doden? Jij bint immers onsterfelijk! Je bent eeuwig en je kunt je alleen maar van deze vergankelijke omhulsel ontdoen, maar niet van je onsterfelijke geest, die jou nu waarschuwt en de wanhopigste poging aanzet, om jou te redden.

„De stem van het licht deed tevergeefs moeite! – Een andere stem, die uit de duisternis klonk, was verleidelijker. Deze zei: „knip je levensdraad door, die jou met dit ellendig leven verbindt, dan krijg je rust! Dan zul je verlost zijn van al je lijden!

Er bestaat inderdaad geen beter leven. Het sprookje van hemel en hel volstaan niet meer; dat zal nu spoedig verdwijnen, zoals al het andere ook verdwijnt. Laat daarom je niet langer meer kwellen door een of andere existierende Godheid! Kom gewoon en volg mij, en je zult je spoedig jezelf overtuigen, dat je nergens een godgelijkend wezen zult ontmoeten.

Je bent vrij, maak daarom gebruik van zo’n vrijheid, en doe het, zoals vele honderd duizenden dat voor jou al gedaan hebben en nog zullen doen! Dan heb je rust, zoals iedereen hier. Je hebt immers toch niet veel van de wereld te verwachten. Wat

verlies je dan, als je van haar afscheid neemt? Een eind aan iets maken is veel eervoller, dan zo verder leven.

„Zie, dat is de taal der duisternis, die zo'n wezen volledig van haar macht ontnemt, haar steeds meer in zijn duistere gebied trekt, totdat de ziel eindelijk het aandringen niet langer weerstaat en zich geheel en al door de duisternis laat opslokken.

Maar waar is dan de gehoopte vrede, met die deze machten hun offer zochten te vangen? Waar is het gewenste vergaan van al datgene, wat bestond? – Is niet veelmeer een nieuwere wereld verzeen, veel angstaanjagender dan de eerste was? In de weliswaar voorheen existierende nog zo gehate mensen, waren er nu slechts ware duivels van afschuwelijkste gestalten om de verleide ziel te begroeten en welkom te heten.

In deze hel van alle hellen wordt de ziel wakker uit haar dromen en erkent de gruwelijke realiteit; realiseert zich, dat ze verloren is, en ziet in, dat elk „sprookje“ waarheid is, ja de volle waarheid – en ook, dat er een hiernamaals existeert, een eeuwigheid en een God bestaat. – Maar, waar is nu deze God? - Juist zoals de duivel hem beloofd heeft, zo vindt hij als mens: wijd en zijd geen wezen die op God gelijkt, alleen maar de ene duivel na de andere duivel!

Maar hoe gedraagt de ziel zich verder? Wat doet ze in haar onaangename gezelschap? Is ze in alle ernst voor eeuwig daar verbannen? Ik zeg jullie: zolang een wezen niet in de diepste kern een duivel is, zal het ook niet eeuwig bij de duivels wonen. Want een nog niet tot de hel gerijpt wezen zal zo weinig in de hel vertoeven zoals eveneens een nog niet volledig rein wezen de hemel in kan gaan. Zulk een wezen ontvangt de hel slechts daarom om te proeven, te ervaren: ten eerste, om de hel, waardoor het zich gevangen en adviserend liet, nu ook scherp in het oog te nemen, en op de tweede plaats, om het satanische, met welke zo'n ziel behept is, juist in de hel, bij de duivels, af te leggen, wat daar op z'n vroegst mogelijk is door de op de hoogst vergrote zielenangst, om eeuwig in dit oord te moeten vertoeven.

Deze korte kwelling verteert het echte duivelse van de ziel en versterkt de walging en de afkeer van haar omgeving steeds meer, zodat de ziel zich tenslotte scheidt van de hel, om enige tijd aan zichzelf overgelaten te blijven, en weliswaar zolang, tot de tijd van haar leven op aarde haar einde had bereikt.

Gedurende deze tijd moet de ziel meer en meer tot zelfkennis komen, en zo haar misstap en haar zonden leren inzien en in het volste berouw eindelijk [tot de ordening van God] moet terugkeren, d.w.z. zich in alle ernst tot een beter leven wenden en met betere hand haar juiste daden verrichten.

Is een ziel zover gekomen, dat ze de serieuze wil heeft, om een waar leven te koesteren en te leven, dan stuur Ik, de hemelse Vader, haar een leider, die haar op de juiste pad wijst en ze sterkt, om op dezelfde weg verder te gaan.

Dan zal geleidelijk het geloof aan één God ook weer verschijnen, en het zoeken naar God zal de ziel op het goede pad wijzen en haar dichter en dichter naar het licht brengen.

Een accountant met een bijna doodservaring wegens zijn geplande zelfdoding beschrijft het volgende verhaal: 'Toentertijd wilde ik niet dood, maar toch had dit gesprek een zelfmoordgedachte geplant. Ik schreef een afscheidsbrief en nam 5 kalmerende pillen uit het potje. Ik mixte de verschillende dranken door elkaar en bracht een toast uit tegen de lege stoel van mijn vrouw.

"Ik drink op het niets, het absolute niets". De pillen gleden makkelijk naar binnen en de valse warmte van de alcohol golfde door me heen. "Ik ben op weg", dacht ik, "en ik kan niet meer terug"!! Met mijn 2e borrel was ik door de kalmerende pillen heen en mijn vingertoppen en tenen begonnen te tintelen. "Hm misschien werken de pillen toch niet", zei ik tegen mezelf. Ik voelde me niet dronken, alleen een beetje verdoofd en licht in het hoofd. Ik voelde een knagende angst dat iemand mijn poging zou proberen te stoppen.

Net als bij al het andere dat ik belangrijk had gevonden, dus nam ik nog een handje slaappillen. Mijn hand was nog steeds vast toen ik het laatste beetje bourbon in schonk. Wat moet ik doen als dit niet werkt?... Ik dronk alle drank op en nam de rest van de pillen in, en toen zag ik een donkere vorm die op een wolk leek naar me toe komen. Het kwam dwars door het plafond van de keuken en overspoelde me. Ik voelde dat ik heel snel door deze tunnel voortbewoog. Ik zag een licht aan het eind van de tunnel en ik vroeg me af of ik daar heen ging. Ik wist op dat moment niet of ik dood of levend was. Maar ik herinner me dat ik omkeek naar mezelf, die bewusteloos op de keukenvloer lag.

Ik lag daar, totaal onbewust van dit andere deel van me, dat ergens naar toe scheen te gaan. "Is dit hoe het is om dood te zijn?" vroeg ik me af. "Nee!" was het antwoord dat ergens vandaan kwam.

Tot mijn schrik zag ik een wezen van een ongelooflijke schoonheid, dat liefde, mededogen en warmte uitstraalde. Het was een wezen, gevormd door een prachtig, helder, wit licht, en er kwamen zilveren draden uit het middelpunt. Ik aarzelde om iets

te zeggen, en toen realiseerde ik me dat dit ongelooflijke wezen van licht mijn gedachten kon lezen. "Nee" zei hij weer. "Dit is niet wat dood zijn is.

Kom ik zal het je laten zien". Ik herinner me dat ik met hem zweefde naar een of andere put. In deze put had je een deprimerend uitzicht over een landschap, dat totaal zonder schoonheid en leven was, waar mensen in rond schuifelden, met gebogen hoofden en afgezakte schouders, op een terneergeslagen manier.

Ze hielden hun hoofden gebogen en keken naar hun voeten terwijl ze doelloos rondliepen en af en toe tegen elkaar aanbotsten, wat hen evenwel niet deed stoppen met waar ze mee bezig waren. Het was een afschuwelijke gedachte dat ik tussen deze verwarde, verloren zielen geworpen zou worden, maar de stem scheen mijn angst te begrijpen en nam deze weg met de volgende woorden: "Dit is een HEL die je zelf gecreëerd hebt. Je ZOU uiteindelijk naar de aarde terug moeten gaan en een nieuw leven helemaal opnieuw moeten ervaren, waarin je dezelfde moeilijkheden tegenkomt als tijdens dit leven. Tot dan zul je bij deze verloren en verwarde zielen moeten blijven.

Zelfmoord is geen ontsnapping". Ik kreeg een breedbeeld blik op mijn leven te zien. Het was een enorme confrontatie met de werkelijkheid... Het vooruitzicht, dat ik alles wat me tot zelfmoord had gedreven, in een ander leven weer zou moeten meemaken, was schrikwekkender dan ik wilde toegeven. Ik huilde. Het wezen van licht scheen te begrijpen, dat ik overliep met gevoelens van wroeging, medelijden en liefde. Hij zei, met strenge stem zoals een vader tegen een zoon, "Je kunt maar niet met je leven doen wat je zelf wilt. Heb jij jezelf gemaakt, jezelf het leven gegeven? Nee. Je kunt evenmin de dood kiezen". Ik kon niets zeggen, ik kon niet denken, ik huilde alleen maar. Deze stem moet van de Heilige Geest zijn dacht ik.

De stem, zachter nu, ging verder, "Ik ben nog niet klaar met je, je werk is niet af, ga terug en doe wat je altijd al had moeten doen". Het eerste wat ik zag toen ik wakker werd was: de opluchting op het gezicht van mijn dochter. Nancy was 's nachts wakker geworden en had tevergeefs geworsteld, om het kleine vonkje leven in mij, brandend te houden. "Oh papa", zei ze "ik was zo bang dat we je kwijt waren, je voelde zo koud aan en ik kon zelfs je hartslag niet voelen".

Ik zal mijn ervaring aan de rand van de HEL nooit vergeten en zeker niet wat ik daar heb geleerd. De op zich negatieve Bijna Dood Ervaring, is niet negatief als er iets goeds uit voort komt. Ik ben nu pastoraal werker en houd daarnaast de boekhouding bij van kleine bedrijven....I

Zelfmoordenaars hebben vaak de onjuiste veronderstelling, dat er na het leven in ieder geval met alles voorbij is en dat zij van alle nood en zorgen zijn verlost. De arts Dr. med. Raymond A. Moody, die in zijn boeken 'het leven na de dood' ook aan de weer tot leven gebrachte zelfmoordenaars ondervraagd heeft, schrijft: 'Iedereen zei, nadat ze het een en ander tijdens een bijna doodervaring hadden meegemaakt, nooit weer aan een zelfmoord zouden willen denken.

Hun algemeen en nieuw standpunt was nu, dat ze een ernstige grote fout hadden begaan maar nu erg vrolijk konden zijn, dat hun suïcidepoging was mislukt. Een van hen zei bijv. : 'terwijl ik aan de overkant was, werd er bij mij heel vast ingeprent, dat er twee dingen absoluut voor mij verboden zijn, namelijk door mijzelf te doden en ook anderen te doden'.

„Als ik zelfmoord pleeg, dan zou het zijn, alsof ik Gods geschenk - voor mij bedoeld - in Zijn aangezicht zou smijten.“ „Iemand te doden, dan zou het zijn, alsof men Gods plannen met deze mens dwarsboomt.

Deze Duitstalige link zou jullie misschien kunnen interesseren:

http://www.divinerevelations.info/documents/rawlings/german_rawlings_zur_holle_und_zuruck.pdf

Zelfmoordenaars kunnen onder omstandigheden eeuwen lang aan gene zijde, in zielsmatige ellende vertoeven, en zou er stellig vele gebeden voor nodig zijn, die nuttig blijken, om hulp te vragen.

Over de zelfmoord van Judas zegt de Heer hierbij het volgende:

[GJE4-125:11] ‘Overigens zal hem op deze wereld bij Mij een ontzettend zware rekening wachten. Een verraderlijke handeling en de daarop volgende bitterste vertwijfeling zal een zelfmoordenaar van hem maken, en een strop en een wilg zullen zijn treurig einde op deze wereld zijn! Want hij is iemand die God beproeven wil, wat een grote misdaad is en moet zijn. Wie het echter waagt een misdaad tegen God te begaan, zal dat ook tegen zichzelf niet achterwege laten. Eerst tegen God en dan tegen zichzelf!’

GJE4-125:12: ‘Maar Ik zeg jullie dat aan gene zijde de zelfmoordenaars moeilijk ooit Gods aangezicht zullen zien! Ik zou jullie daarvan ook zelfs de mathematisch vastgestelde oorzaak kunnen aangeven; maar dat loont werkelijk de moeite niet. Het is voldoende dat jullie van Mij geloven wat Ik jullie aanduidde over het gevolg van de zelfmoord. De oorzaak daarvan ligt altijd in een soort domheid, voortkomend uit vertwijfeling, en die is een gevolg van een misdaad tegen God of tegen Zijn geboden’.

Max Seltmann beschrijft in zijn boekje ‚Judas Iskarioth, zijn lot aan gene zijde‘. We ervaren daar een kinderliefde van zijn dochter, die tot Jehova bad. Zij wilde alles op zich nemen, zodat haar vader daarmee niet te lijden had.

In GJE6-163:2 zegt Jezus: **„De zelfmoordenaars – uitgezonderd waanzinnigen - zullen moeilijk ooit of ook helemaal nooit het rijk van het eeuwige leven bezitten! Want als iemand eenmaal zo'n vijand van zijn leven is, heeft hij geen liefde voor het leven; een leven zonder liefde is echter geen leven, maar de dood.**

In GJE4-152:1: (DE HEER:) "Ook bij zelfmoordenaars vind je verschillen. Iemand, die zich het leven beneemt omdat iemand anders zijn grote hoogmoed te veel vernederde en hij geen kans zag zich daarvoor te wreken, maakt zich schuldig aan een erge soort van opzettelijke zelfmoord. Een dergelijk motief van zelfmoord kan

aan een ziel nooit volledig goedge maakt worden. **Duizendmaal duizenden jaren zijn nodig om zo'n ziel zo ver te brengen dat zij tenminste een huid over haar dorre, alle liefde missende, schijnbare beenderen heeft, om nog maar niet te spreken over de belichaming van haar gehele wezen;** want juist de belichaming is een product van de liefde en wekt ook weer liefde op.

Lothar Schuller zegt daarbij: ‚Als het woord incarnatie hier wordt gebruikt, dan betekent dat volgens mij, dat het de specifieke en geheel volkomen samengevoegde zielendeeltjes zijn, die weer bij elkaar komen’.

Verder in GJE4-152:5: ... ‚Wel, een zelfmoordenaar van de ergste soort komt in het hiernamaals niet in de vorm van een menselijk geraamte te voorschijn, maar in die van een draak, een slang of een wild, verscheurend dier. Waarom ? Dat kunnen jullie je nu toch wel gemakkelijk indenken! Zo'n ziel zal nooit meer tot een volledige levensvleinding kunnen komen’ en volgende teksten...

GJE4-152:10 ‚Als een zelfmoordenaar op de hiervoor beschreven wijze in het hiernamaals verschijnt, kun je je wel voorstellen hoe moeilijk het zal zijn en hoe lang het zal duren eer zo'n zielook maar zover komt om in een menselijk geraamte over te gaan en vervolgens uit zichzelf een huid en zelfs vlees te krijgen.’

GJE4-152:14 ‘In de eerste, de wijsheidshemel, komen merendeels alleen maar zielen van alle andere hemellichamen, en van deze aarde komen daar de zielen van die wijze heidenen, die volgens hun kennis wel zeer gewetensvol en rechtvaardig geleefd hebben, maar ook in het hiernamaals niets van Mijn persoon willen weten. Als zij echter na verloop van tijd toch iets aannemen, kunnen zij wel in de tweede, dus hogere of ook middenhemel, opgenomen worden; maar in de derde, binnenste en hoogste, de eigenlijke liefde en levenshemel komen zij nooit of te nimmer. Want daar zullen alleen degenen komen, die reeds het volle kindschap van God bereikt hebben.’

Bronnen: gebruikte literatuur: ‚de zelfmoord en zijn gevolgen’ GL 1/2016 Internetuittreksels; uit de Jakob-Lorber-Geschriften met aangegeven bronnen!

bron: Jakob-Lorber-Bulletin-International, 11-2017, nr.25: www.zelfbeschouwing.info

UpToDate 2022

